

Linda Stafford

Ngày mai có thể đã trễ rồi

Dịch giả: Trần Lê Thanh hà

Đây là một câu chuyện làm bạn hiểu tại sao bạn nên sống mỗi ngày như là ngày cuối cùng...

Có một thiếu niên bị ung thư giai đoạn cuối. Cậu chỉ mới mười bảy tuổi và có thể chết bất cứ lúc nào. Cậu luôn luôn ở nhà, được mẹ cậu chăm sóc.

Một ngày kia cậu quyết định đi ra ngoài dù chỉ một lần. Cậu xin phép mẹ và bà đồng ý. Trong khi đi bộ dọc theo dãy nhà của mình, cậu thấy nhiều cửa tiệm. Cậu dừng lại ở một tiệm bán băng nhạc, nhìn vào và thấy một cô gái rất xinh trạc tuổi cậu, đó là tình yêu ngay cái nhìn đầu tiên và cậu bước vào.

Cậu đến ngay quầy hàng của cô gái. Cô mỉm cười với cậu và hỏi: "Anh cần mua gì không?" Cậu chỉ có thể nghĩ đó là nụ cười đẹp nhất cậu từng thấy và lắp bắp: "À, ừm, tôi muốn mua một đĩa CD." Cậu chộp lấy chiếc đĩa đầu tiên cậu nhìn thấy và trả tiền cho cô. "Anh có muốn tôi gói nó lại không?" cô gái mỉm cười hỏi. Cậu nói có và cô đi vào gian phòng phía sau để gói nó. Cậu nhận chiếc đĩa CD đã gói và đi bộ về nhà.

Kể từ ngày đó cậu đến cửa tiệm mỗi ngày và mỗi ngày cậu mua một đĩa CD. Và mỗi ngày cô gái lại gói nó và cậu cất chúng vào tủ không mở ra.

Cậu là một cậu trai rất nhút nhát và dù đã cố gắng hết sức cậu vẫn không đủ can đảm mời cô đi chơi. Mẹ cậu để ý thấy điều đó và động viên cậu.

Ngày hôm sau cậu đi đến tiệm với sự quyết tâm, như những ngày trước cậu mua một đĩa CD và cô gái gói nó như thường lệ. Trong khi cô đang bận rộn, cậu đặt số điện thoại của cậu trên quầy hàng và chạy ra khỏi tiệm.

Ngày hôm sau cậu không đến cửa tiệm và cô gái gọi điện cho cậu. Mẹ cậu trả lời, bà tự hỏi ai có thể gọi cho cậu. Chính là cô gái ở cửa tiệm băng nhạc! Cô xin nói chuyện với con trai bà và bà mẹ bắt đầu khóc. Cô gái hỏi bà có chuyện gì. “Cháu không biết sao? Nó chết ngày hôm qua.” Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu...

Buổi chiều hôm ấy bà mẹ cậu vào phòng cậu để nhớ đến con trai mình. Bà quyết định bắt đầu với chiếc tủ của cậu và rất ngạc nhiên khi thấy một đống lớn những đĩa CD chưa mở gói trong giấy màu vui mắt. Bà tò mò vì có quá nhiều đĩa, và bà mở một gói. Khi xé gói ra, bà thấy một mảnh giấy viết: “Chào anh! Anh

thật dễ thương, em rất thích gặp anh. Hôm nào chúng ta đi chơi với nhau nhé. Sophie.”

Bà mẹ bắt đầu khóc trong khi mở một gói khác. Một gói nữa, rồi một gói nữa. Mỗi chiếc đĩa CD đơn đều có một mảnh giấy viết câu ấy.

Bài học cho chúng ta: Cuộc sống là như vậy, đừng chần chừ không nói với những người đặc biệt bạn nghĩ gì về họ, ngày mai có thể đã quá trễ rồi.